



que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

divendres 11 d'abril de 2003



Barcelona insisteix

⇒ Els estudiants de la UAB s'uneixen als actes de la vaga general

Milers de persones van participar ahir en la manifestació convocada per la Plataforma Aturem la Guerra, que va comptar amb l'adhesió dels sindicats UGT i CGT. Per la seva banda, una marxa d'estudiants també es va su-

mar a la convocatòria.

Un grup de joves de la UAB es va concentrar als Jardins de Gràcia equipats amb cassoles i tancors per iniciar una marxa sorollosa que va baixar pel Passeig de Gràcia junta-

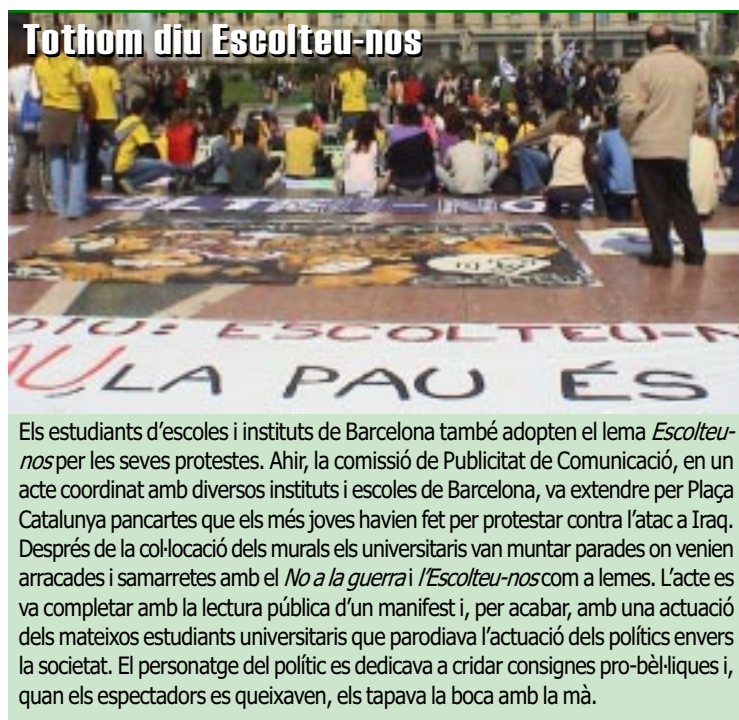
ment amb estudiants de secundària. La Borsa de Barcelona, vigilada per un fort cordó policial, va ser l'escenari d'una sonora cassolada.

Al voltant de les dotze, les diferents marxades es van ajuntar a Plaça Universitat i, enmig d'un ambient reivindicatiu, els manifestants van recórrer els carrers de la ciutat fins arribar a Pla de Palau, on hi ha la Delegació del Govern. Algunes de les consignes més corejades van ser: "Aznar feixista, tu ets el terrorista", "Guerra no, Aznar dimissió" i "No a la guerra, que corri la veu".

Carmanyolada popular

Després de la manifestació, un centenar d'estudiants van fer un dinar de protesta al Portal de l'Àngel, enfront del Mc Donald's, com a acte de boicot contra les multinacionals americanes. Durant el dinar, estudiants de la facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB van fer una *performance* simbolitzant la manca de llibertat d'expressió a què està sotmesa la societat i la seva rebel·lió contra aquesta situació.

ÒSCAR GUIMERA



Els estudiants d'escoles i instituts de Barcelona també adopten el lema *Escolteu-nos* per les seves protestes. Ahir, la comissió de Publicitat de Comunicació, en un acte coordinat amb diversos instituts i escoles de Barcelona, va estendre per Plaça Catalunya pancartes que els més joves havien fet per protestar contra l'atac a Iraq. Després de la col·locació dels murals els universitaris van muntar parades on venien arracades i samarretes amb el *No a la guerra* i *Escolteu-nos* com a lemes. L'acte es va completar amb la lectura pública d'un manifest i, per acabar, amb una actuació dels mateixos estudiants universitaris que parodiava l'actuació dels polítics envers la societat. El personatge del polític es dedicava a cridar consignes pro-bèl·liques i, quan els espectadors es queixaven, els tapava la boca amb la mà.

SUMARI

2 Editorial:
"Botó de pausa"

2 Opinió:
"Mientras tanto"

3 Opinió del
lector: "Tres
innocents més"

3 Més de mil
persones fan un
mosaic

3 Papa Buix i el
Petit Asnar

4 Concentració
d'actors i
periodistes

4 Avions de paper
contra el PP

4 Agenda d'actes



“Botó de pausa”

La guerra no té botó de pausa.

Les bombes no tenen horaris.

La veu no té data.

Ja fa temps que la redacció de *Que corri la veu* va dir que no callaria, per molt que la gent o el temps ho volguessin. I amb l'arribada de la setmana Santa no farem una excepció.

El món no es para en dies de vacances, el món avança i hem de seguir-li el ritme. Durant aquests set dies de vacances el diari no callarà, els membres de l'equip de redacció treballarem dia rere dia per preparar una edició especial que arribarà a les vostres mans el dimarts dia 22 d'abril, ja que la distribució diària d'una edició impresa es fa impossible durant les vacances.

Això sí, l'edició electrònica <www.quecorrilaveu.org>, per la seva banda, l'actualitzarem cada dia, com s'ha fet des que vam començar, perquè tots pugueu seguir opinant, coneixent els actes que se celebren, en definitiva, fent-vos escoltar.

La veu no té data. Ni el temps farà callar els que volen parlar i fer córrer la veu. Per molt que les bombes deixin de caure, per molt que ens diguin que tenim vacances, no callarem. Encara queden moltes coses per dir. La veu correrà perquè tots ho necessitem. La veu correrà perquè tenim coses per explicar i per fer. La veu correrà perquè la societat ho necessita. La veu correrà perquè tots ho volem.

Que corri la veu!

Un diari obert a tothom:

redaccio@quecorrilaveu.org



Mientras tanto

Parpadeé impacientemente. Me fro-
té los ojos. Enfoqué. Juro no haber
hecho la vista gorda. Acto seguido,
envié a la oreja una palmada con la
mano abierta de par en par: en la
universidad, la vida, de repente, se
hizo sonora. Me sentía, a pesar de la
guerra, afortunada. Qué bien se veía.
Qué bien se escuchaba.

La secuencia de hechos aletea
tras los cristales de las facultades, tras
las retinas, tras mi retina. Paso a nar-
rarla brevemente e intencionada-
mente en un género discursivo a lo
mejor no codificado, sobre todo en
un marco como el nuestro, el perio-
dístico, donde la actividad acaba es-
tando severamente convenciona-
lizada. El va-y-ven social requiere
innovar siempre con la certeza de que
uno no inventa nada nuevo. Ahí va la
secuencia. Ahí va el relato-retrato de
este nuevo-nuestro movimiento estu-
diantil que no va a ser flor de un día.

Los alumnos de la facultad de
Comunicación son buenos. Crecen –
malcriados, biencriados– como los
pinos. Demuestran sin complejos ser
complejos: ser a fondo; tener mati-
ces; algo no siempre fácil de conse-
guir. Y los tobillos de los árboles cre-
cen también. Los estudiantes exigen,
al poder, el poder del pueblo esta vez
presuntamente invisibilizado y con-
vertido en sujeto sin voz. Y así crece,
de pie y a sus pies, la ética, la
sensibilidad, la imaginación, la com-
prensión, la honradez, cualidades in-

dispensables para futuros periodis-
tas. [Al margen bien digo y escribo
que debería estar terminantemente
prohibido hacer periodismo al estric-
to margen de estos sintagmas. Quien
sepa leer, lo leerá.] Y decrece, mien-
tras tanto, el agua deslizando el fre-
gadero de una casa subarrendada de
Basora. Los estudiantes prestan a
esta guerra, sus manos tiernas y fuer-
tes. Y así crecen mientras por des-
gracia crece, también, a la luz públi-
ca, la muerte de civiles en Bagdad.

GEMMA CASAMAJÓ
PROFESSORA DE CIÈNCIES DE LA
COMUNICACIÓ DE LA UAB

opinió del lector

a la zona. M'agradaria poder aca-
bar aquest escrit amb paraules alen-
tadores. Em sap greu, però no les
trobo.

CLARA CALBET

Què és això de la pau?

Què és la pau? Abolir el terrorisme?
Compte! No caiguem al parany de les
mitges veritats. No ens deixem endur per
la violència cega, mare de la sang, el ter-
ror, l'odi... S'està fent una guerra en
nom de tots aquells qui estan en contra
del terrorisme. Quina gran contradicció,
no trobeu? Corregiu-me si m'equivoco,
però la Pau és l'absència de violència.
És cert que l'home és l'únic animal que
ensopega dues vegades amb la mateixa
pedra. Per desgràcia, aquesta no és ni
la primera ni la segona guerra de la
humanitat. Em resulta molt difícil de cal-
cular les guerres que hi ha hagut fins ara.
Companys, pensem-hi un moment:
potser hem trobat el taló d'Aquiles del
sistema.

XEVI CASTELLÀ

Me pregunto cuál es el proble- ma entre nosotros

Quizás el problema sea que durante
este tiempo que llevamos de movili-
zación hemos estado viviendo en
mundos paralelos, que quizás para
unos estemos soñando, o que qui-
zás son otros los que no están des-
piertos.

Os invito a abrir los ojos y a pen-
sar que nuestro estimado país no tie-
ne una capa que cubra nuestro que-
rido cielo que está encima de nuestra
apreciada casa, y que sobre noso-
tros también pueden caer bombas

algún día, así que podría ser útil ha-
cer el esfuerzo, tanto unos como
otros, de sentirnos parte de una mis-
ma realidad e incluyamos a todos
aquellos que es posible que ahora no
puedan ir a su universidad en Bagdad
porque igual su país está siendo bom-
bardeado, no sé si os suena.

Quizás el problema sea que el
concepto «esfuerzo» se haya conver-
tido en palabra tabú para todos aque-
llos que dicen no verle sentido a todo
esto, que dicen creer que no se va a
llegar a nada. Quizás lo que verda-
deramente quieren decir es que la
vida académica de hasta hace unas
semanas es realmente la vida cómo-
da, que, en realidad, lo que no quie-
ren es hacer el esfuerzo de moverse,
de reunirse, de hacer propuestas
efectivas, de escuchar y, en definiti-
va, toda la dinámica que hasta ahora
hemos estado llevando a cabo los
que hemos actuado contra la guerra,
y así hacer algo por nuestro mundo,
y por lo tanto por nosotros mismos.

Pero quisiera haceros entender
que, al fin y al cabo, todo esto lo que
pretende es ser el motor, que ya está
en marcha, para que ya sea por la
guerra, por el sistema educativo, por
una campaña publicitaria, sea por lo
que sea tengamos la capacidad y el
conocimiento suficiente para diferen-
ciar entre la justicia y la injusticia, la
verdad y la manipulación, la demo-
cracia y la falsa moral, porque ¿si
nosotros, como futuros comuni-
cadores que aspiramos a ser, no lo
hacemos, quién lo hará?

ANA VERA
ESTUDIANT DE PUBLICITAT UAB

Més de mil persones formen un mosaic de denúncia

➔ La Plaça Catalunya s'omple en un nou acte de la Plataforma

Plaça Catalunya s'ha convertit en un dels llocs més emblemàtics de la ciutat de Barcelona pel que fa a la organització d'actes en contra la guerra a l'Iraq des que va començar el conflicte. Ahir dijous, s'hi van tornar a aplegar més de mil persones per representar un nou mosaic de denúncia. L'acte, organitzat per la Plataforma Aturem la Guerra,



foto: AVUI

consistia en dibuixar al centre de la plaça el logo del míssil prohibit que tan quotidià s'ha tornat des que esclatà el conflicte. Destacava entre

els assistents una presència important de mitjans de comunicació i un grup de manifestants de la CGT que es va unir al mosaic en finalitzar la seva

manifestació. Després d'una actuació musical i un cop tothom disposava de la seva cartolina (vermella o negra depenent de la situació dins el logo), les mans es van alçar i, sota crits de «No a la Guerra» i «Aznar dimissió», el mosaic es va dibuixar al terra de la plaça en el que va acabar sent, una vegada més, una espectacular imatge pel record.

JAUME BUIXÓ

Concerts i festa a l'acampada al rectorat de la UAB

➔ Amb els grups Brams i Discípulos de Otilia

La tercera i última jornada de l'acampada al Rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona no va començar com estava previst: l'actor Roger Pera no va poder llegir el manifest que havia d'encetar la nit perquè es va unir a l'aturada que els actors van fer en protesta contra la guerra.

Tot i aquest canvi, la nit va estar marcada per l'ambient festiu i els concerts dels grups Yaruba-Yam, Discípulos de Otilia i Brams, que van animar el mig miler de persones assistents a l'acte. Tot i que el concert de Brams es va acabar al voltant de les dues, la festa va continuar unes hores més. Segons els organitzadors el balanç de l'acampada va ser positiu, ja que el nombre d'acampats va superar el previst inicialment: 30 tendes i 80 persones van ocupar la gespa del Rectorat en l'última nit d'acampada.



Dues imatges promocionals de Discípulos de Otilia i Brams, que ahir van actuar a l'acampada de la UAB/FOTOMUNTATGE: QCLV

Concentració d'actors, actrius i periodistes per la pau

Ahir dijous dia 10, cap al final de la jornada de vaga general, actors i actrius de renom com Joan Lluís Bozzo, Enric Arreondo, Pep Anton Muñoz, Vicky Peña o Manel Barceló, entre molts d'altres, es van concentrar a les deu de la nit a la Plaça Catalunya de Barcelona. També hi eren presents membres del Sindicat de Periodistes, representants de més d'una trentena de teatres i totes aquelles persones que estiguessin disposades, un cop més, a fer sentir el seu *No a la guerra*. El manifest, que va ser llegit per l'actor Manel Barceló, va clamar contra les injustícies i els excessos dels poderosos en la invasió de l'Iraq, va demanar l'assumpció de responsabilitats per part del govern central i fins i tot, la seva dimissió. El col·lectiu d'informadors també va dirigir als assistents un manifest en el qual es recordava la manipulació que van patir els mitjans durant la guerra del Golf i contra la qual s'ha procurat lluitar en aquesta ocasió. Tampoc van faltar els records per Julio Anguita Parrado i Xosé Couso. La lectura va resultar una veritable declaració d'intencions de transparència i veracitat per part dels periodistes.

CARLOS BARAIBAR



papa buix i el petit asnar



